

НАРОДНО СЪБРАНИЕ № РБ

ВХ № ПГ-539-00-11

ПОЛУЧЕНО НА 2.02.2015

12.6

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ВИСШ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ

ул. „Цар Калоян“ № 1-а, 1000 София, тел. 986-28-61, 987-55-13,
факс 987-65-14, e-mail: arch@vas.bg

Изх. № 122.....
Дата 29.01.2015 г.

ДО ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
КОМИСИЯТА ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ
НА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТОТО
НАРОДНО СЪБРАНИЕ
Г-Н ДАНАИЛ КИРИЛОВ

СТАНОВИЩЕ

НА ВИСШИЯ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ

ОТНОСНО:
ПРОЕКТ ЗА ЗАКОН ЗА
ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА
НАКАЗАТЕЛНИЯ КОДЕКС
№545-01-1 от 05. 01. 2014г. с вносител
Народният представител Петър Владиславов Славов

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОМИСИЯТА ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ,

По предложението от 05.01.2015 г. за приемане на ЗИД на НК
относно чл.343, ал.3, в края след думите „или на пешеходна пътека“ да
се добави следния текст „или на площи, предназначени само за

пешеходци, или в паркове, градини и детски площадки в населените места, на територията на които движение на МПС не е разрешено":

Изразяваме несъгласието си с направеното предложение.

Основните ни възражения, касаещи направеното предложение за изменение са свързани с липсата на утвърдени легални дефиниции на понятията „площи, предназначени само за пешеходци“ „паркове“, „градини“ и „детски площадки в населените места, на територията на които движение на МПС не е разрешено“.

Именно посочената липса на ясно и недвусмислено определение на тези понятия ще доведе до недопустимо, разширително тълкуване на съдържанието на наказателноправната норма, което се явява недопустимо от гледна точка на нашата наказателноправна система.

Възможността в понятието „площи, предназначени само за пешеходци“ да бъдат включени буквално всякакви участъци, предназначени за движение и то по силата на актове от всякакъв ранг, степен и предмет на регулация, в това число не нормативни, налага, ако се предвижда по-тежко наказуем състав на престъпление в посочените хипотези да бъдат създадени нарочни дефиниции на тези понятия. Такава формулировка на изпълнително деяние не позволява на които и да е субект да разбере кое е дължимото поведение, въз основа на кои нормативен или друг акт е създадена тази регулация /забрана/. По този начин се нарушават основни принципи и начала в процеса и най-вече правото на защита – обвиняемият да разбере в какво е обвинен, разпоредбите на кои нормативен акт е нарушил.

Същото се отнася в пълна степен за необходимостта от установяване на единно наказателноправно значение на понятията „паркове“, „градини“ и „детски площадки в населените места, на територията на които движение на МПС не е разрешено“.

Регламентацията на задълженията на участниците в движението е дадена в ЗДВП. Този нормативен акт си служи със забрани /а не разрешения/, когато иска да създаде нормативно задължение или ограничение. ЗДВП е нормативен акт, който урежда правилата за движението по пътищата, отворени за обществено ползване /чл.1, с изключението по чл. 2, ал. 3 ЗДП/. В пар.6, т. 1 от същия нормативен акт е дадена легална дефиниция на понятието „път“ – „всяка земна площ или съоръжение предназначена или обикновено използвана за движение на ППС или на пешеходци. Към пътищата се приравняват и улиците“. За организиране на движението по пътищата се използват светлинни сигнали, пътни знаци и пътна маркировка върху платното за движение и крайпътни съоръжения. Знакът, които обозначава възможността **по определен път** да се движат само пешеходци е Г-15 /чл. 51 ППЗДП/. Тази непредставителна

извадка от ЗДП сочи, че извън приложното поле и регулация на този нормативен акт са „площите“ предназначени само за пешеходци, парковете, градините и детските площадки. Това означава, че тези площи не биха могли и да бъдат сигнализирани с пътни знаци, светлинни сигнали или маркировка, които да въведат забрани или ограничения. Все пак съставът на престъплението е в раздела по транспорта, а той се осъществява по пътищата на страната. След като тези територии и площи /парковете, градините и детските площадки/ остават извън приложното поле на ЗДвП, то остава неясен въпроса, кои са нормативните актове, които ще запълнят и осмислят съдържанието на предложената наказателноправна норма. Тези понятия не са дефинирани и в ЗУТ. А може би ще намерят приложение отделните наредби на общинските съвети по места? Това обаче ще създаде възможност един състав на престъпление да се дефинира по различен начин в различни градове в страната, от различни нормативни актове и според това в кое населено място е настъпил инцидента, да имаме различна правна регулация и санкционни последици, което е немислимо с оглед характера на нормите по НК. И как ще бъдат обозначавани такива зони и територии, след като пътните знаци по ЗДвП важат само за пътищата в страната, а не и за тези площи? Резонен е въпросът и кои ще осъществява контрол?

Считаме, че в конкретния случай, това не е проява на излишен формализъм, а съображение, свързано с обезпечаването в максимална степен на правото на справедлив процес, прогласено като едно от основните права на гражданите, съобразно разпоредбите на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи.

От мотивите към законопроекта не става ясно защо вносителят счита, че това деяние е с по-голяма обществена опасност от случаите, когато инцидента настъпи на пътища предназначени и за движение на велосипедисти или ако инцидента настъпи на спирка на обществения транспорт, на тротоар /където е допустимо да паркират МПС в определени случаи/ или при нарушение нормите на чл. 117 /деца/, чл. 122 /автобус с деца/ ЗДП или чл. 130, ал. 2 /спирка на градски транспорт/ ППЗДП. Изброяването не е изчерпателно.

Следва да отбележим, че не ни е известно да е създадена абсолютна забрана за движение на МПС, в който и да е парк или градина. В тях винаги се разрешава движение на МПС със специален режим на действие, такива свързани с поддръжката на парковете, тяхната хигиена, зареждането на заведения за обществено хранене и т.н.

Не статутът на територията, на която се реализира инцидент, а конкретния механизъм и неговите последици, са определящи за съставомерността на деянието и неговата наказуемост.

Нормите на ЗДвП създават редица забрани и ограничения, както за водачите, така и за другите участници в движението. Опитите все повече нарушения на конкретни норми на материалния закон /ЗДвП/ да бъдат изведени като квалифициращи обстоятелства в състава на престъпленията по транспорта, считаме за неоправдан. Няма нарушения на правила, свързани с безопасността на движението, на които законодателят да е отдал приоритет. Нарушенията на всяко от тях, може да доведе до пътен инцидент. Не считаме, че преминаването на кръстовище регулирано със светофарна уредба на забранителен сигнал или по тротоар и последвал пътен инцидент, да е с ниска степен на укоримост от такъв, реализиран в пътен участък, на който е забранено движението на МПС.

В заключение считаме, че мотивировката към законопроекта е крайно пестелива, лаконична и лишена от конкретика. Не е аргументирана обществена необходимост, налагаща промяна в уредбата на чл. 343, ал. 3 НК. Не са изложени убедителни аргументи в подкрепа на направеното предложение. Нарушени са принципите на обосновааност и съгласуваност по чл. 26, ал. 1 ЗНА и изискванията на чл. 28, ал. 2 ЗНА.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ВИСШИ
АДВОКАТСКИ СЪВЕТ:

РАЛИЦА НЕГЕН

